

og andre menneskelige Skrøbeligheder. Jeg saae forleden, at en af Hr. Prams oplyste Lolliker havde anrettet et sandt Massemyrderi paa overhovedet alle Kristendommens overnaturlige Forestillinger. Endog de uskyldige smaa Guds Engle blev skaanselsløst nedslagtede og under megen Hoveren kastet i Fantasifostrenes store Fællesgrav. — Ja, alting er en Videnskab, sa'e Fanden, han pustede Alterlysene ud med Rumpen! Jeg forstaar bare ikke, hvad Fornøjelse disse lærde Herrer kan have af deres blodige Ofringer til det nye Kvartals Guder. At de aabenbare Fornægtere, de virkelige Fritænkere kan gotte sig ved saaledes at se Kristendommen reduceret til et tørt, historisk Skelet, et Slags religiøst Spøgelse, der mærkværdigvis endnu holder til i vor oplyste Tidsalder . . . det kan jeg forstaa, ja det finder jeg ganske i sin Orden. Men naar man dog vil være Medspiller og gøre en Indsats i det store Himmel-Lotteri, begriber jeg sandelig ikke, hvor man kan være saa forhippet paa at faa konstateret saa mange Nitter som muligt. Jeg for mit Vedkommende tilstaar ærligt, at jeg foretrækker den Kollektion, der stiller mig den mest lokkende Gevinst i Udsigt. Og som alle uforbøderlige Spillere tvivler jeg ikke et Øjeblik om, at jeg har det lykkelige Lod i min Haand.“

Emanuel var efterhaanden bleven opmærksom; Pateren havde med sine Ord berørt Spørgsmaal, der dybt og inderligt bevægede ham selv. Trods sin Beslutning om ikke at tale alvorligt med denne Mand kunde han derfor nu ikke lade være at sige:

„Jeg har — Gud være lovet! — selv faaet Blikket aabnet for den Vildfarelse, der ligger i at anlægge en jordisk Maalestok paa Ting, som kun har Virkelighed for Sjælens opladte Øje. Den megen Strid om de bibelske Fortællingers Troværdighed forstaar jeg derfor sletikke. Selv i Beretningen om Jesu' Lidelse og Død er det dog ikke Sagens Virkelighed, der har den afgørende Betydning for os. Men — jeg nægter ikke — ligesaa falsk forekommer det mig at være at ville opfatte Forholdet til vor himmelske Fader som en Art tvivlsom Forretning, et voveligt Lykkespil, da dog Troen, Hengivelsen — „Indsatsen“, som De udtrykte Dem — bærer Belønningen i sig selv. Aldrig kan Frygten for tilkommende Straffe i Evigheden saa lidt som Forventningen om et hin-